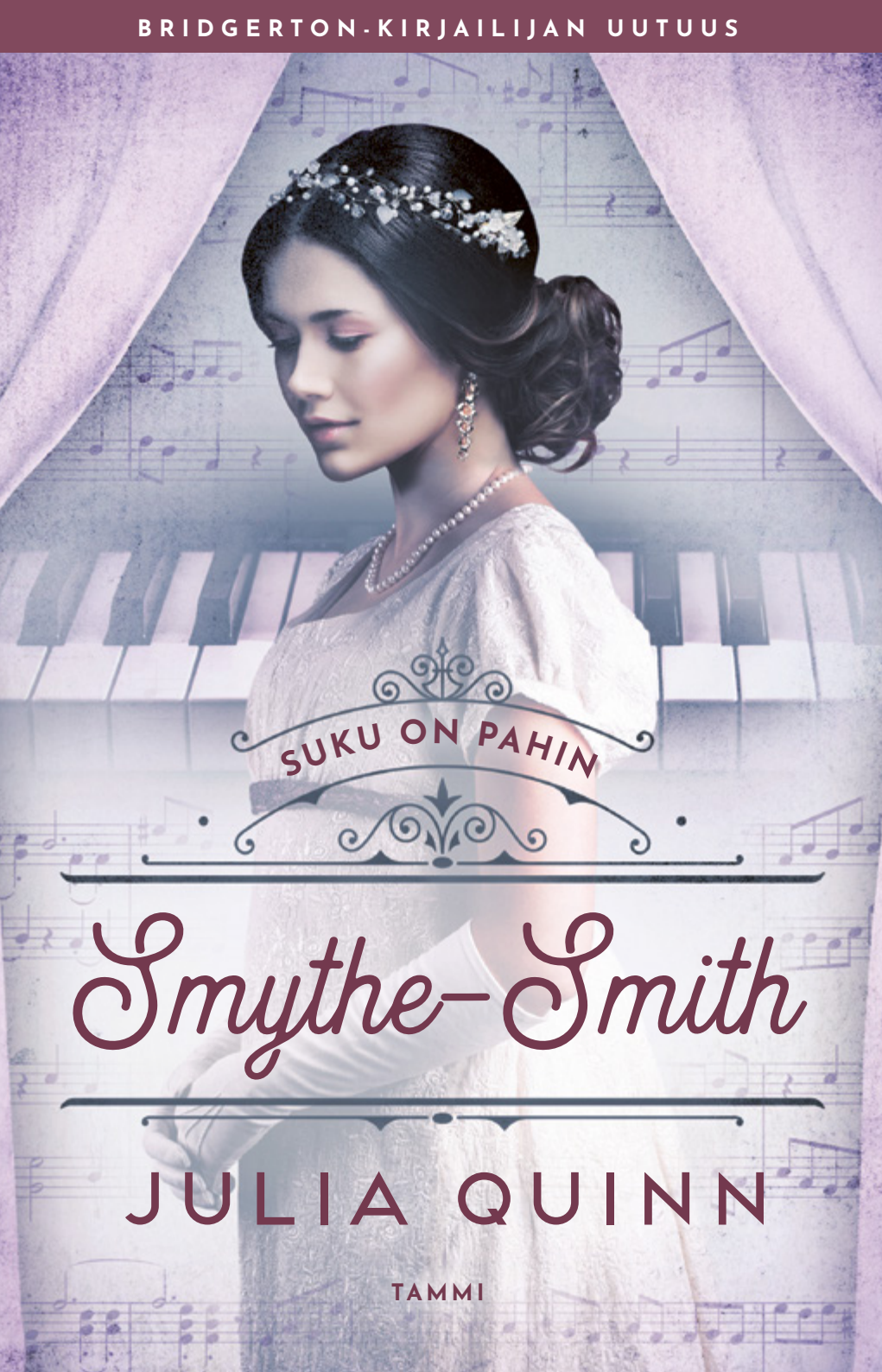

BRIDGERTON-KIRJAILIJAN UUTUUS

SUKU ON PAHIN

Smythe-Smith

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN

Smythe-Smith-sarja:

Rakkauden riitasointu (2011, suom. 2023)

Kotiopettajattaren salaisuus (2012, suom. 2023)

Suku on pahin (2013, suom. 2024)

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Kaapparin morsian (2018, suom. 2023)

Kunniallinen aviomies (2020, suom. 2023)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätetty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

Bridgerton: Kuningatar Charlotte (2023, suom. 2023)

Smythe-Smith

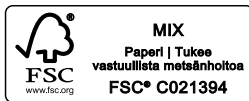
JULIA QUINN

Suomentanut Taimi Tornikoski

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Sum of All Kisses* ilmestyi Yhdysvalloissa 2013.

Copyright © 2013 by Julie Cotler Pottinger

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Taimi Tornikoski ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-6056-3

Painettu EU:ssa

Tämän kirjan olen tehnyt itselleni.

Ja lisäksi Paulille.

Mutta enimmäkseen itselleni.

Prologi

Lontoo
Varsin myöhään illalla
Kevät 1821

”Piketissä pärjäävät ne, joilla on terävä muisti”, Chatterisin jaarli sanoi ei sen kummemmin kenellekään.

Lordi Hugh Prentice ei häntä kuullut, osin siksi, että istui liian kaukana – ikkunan viereisessä pöydässä – ja ennen muuta siksi, että oli hiukkasen humalassa. Jos Hugh olisikin kuullut jaarlin huomautuksen eikä olisi ollut juovuksissa, hän olisi ajatellut:

Siksi minä pikettiä pelaankin.

Ei hän sellaista olisi ääneen sanonut. Hugh ei ollut koskaan ollut niitä miehiä, jotka puhuivat vain saadakseen oman äänensä kuuluviin. Mutta niin hän olisi ajatellut. Samalla hänen ilmeensä olisi muuttunut: hänen toinen suupielensä olisi nykyntä ja oikea kulmansa kenties kohonnut – vain aivan aavistuksenomaisesti, mutta silti siinä määrin, että joku tarkkasilmäinen sivustakatsoja olisi saattanut pitää häntä omahyväisenä.

Toisaalta tarkkasilmäiset sivustakatsojat kyllä loistivat Lontoon seurapiireissä poissaolollaan.

Hughia lukuun ottamatta.

Hugh Prentice pani merkille aivan kaiken. Lisäksi kaikki pysyi hänen muistissaan. Hän olisi halutessaan kyennyt latelemaan *Romeon ja Julian* sanasta sanaan ulkomuistista. *Hamletin* myös. *Julius Caesaria* hän ei osannut, mutta se johtui vain siitä, ettei hän milloinkaan ollut vaivautunut lukemaan sitä.

Lahja oli siinä määrin harvinaislaatuinen, että Hughia oli rangaistu luntaamisesta kuudesti hänen kahden ensimmäisen Etonin-kuukautensa aikana. Pian hän oli tajunnut, että hänen elämästään tuli äärettömästi helpompaa, jos hän koetta tehdes-
sään vastasi kysymyksessä tai parissa tietien tahtoen päin honkia. Ei sillä, että hän olisi luntaussyytöksistä niinkään piitannut – hän tiesi itse, ettei ollut petkuttanut, eikä jaksanut juuri välit-
tää siitä, mitä kukaan muu asiasta ajatteli – mutta oli todella sapettavaa tulla raahatuksi opettajakunnan eteen ja joutua seistä töröttämään siinä tietoja suoltamassa, kunnes opettajat olivat kyllin vakuuttuneita hänen viattomuudestaan.

Toden teolla hyödylliseksi hänen muistinsa osoittautui kuitenkin korttipeleissä. Hugh tiesi, että Ramsgaten markiisin nuorempana vesana hänelle ei jäisi perinnöksi pennin hyrrää. Nuorempien poikien odotettiin väräytyvän armeijaan, ryhtyvän papeiksi tai liittyvän onnenonkijain riveihin. Hughin luon-
teenlaatu ei soveltunut mihinkään näistä toimista, joten hänen oli keksittävä itselleen jokin toinen toimeentulo. Uhkapeli oli helppoa kuin heinänteko silloin, kun pystyi muistamaan ulkoa kaikki pelatut kortit oikeassa järjestyksessä läpi koko illan.

Sen sijaan oli alkanut käydä haastavaksi löytää herrasmiehiä, jotka suostuisivat pelaamaan: Hughin hätkähdyttävä etevyys piketin pelaajana oli saanut tarunhohtoisen maineen. Tarpeeksi juopuneet nuorukaiset kuitenkin koettivat aina onneaan. Jokainen tahtoi olla urho, joka päihitti Hugh Prenticen kortin-
peluussa.

Ongelma vain oli, että tänä iltana myös Hugh oli ryypännyt ”riittämiin”. Sellaista ei käynyt usein: hän ei ollut koskaan oikein pitänyt siitä, miten viinin kittaaminen sai itsehillinnän herpaan-
tumaan. Hän oli kuitenkin ollut kylillä kaveripoppoolla, ja he olivat menneet hivenen karkeanpuoleiseen kapakkaan, jossa tuopit olivat kookkaita, väki äänekästä ja naiset muodoiltaan poikkeuksellisen uhkeita.

Siinä vaiheessa, kun he olivat päässeet klubille ja vetäneet korttipakan esiin, vastikään Winsteadin jaarlin arvon perinyt

Daniel Smythe-Smith oli ollut jo varsin tuitarissa. Daniel oli kuvaillut värikkäästi juuri kaatamaansa neitokaista, Charles Dunwoody oli vannonut menevänsä takaisin kapakkaan pistääkseen Danielin suoritusta paremmaksi ja jopa Marcus Holroyd – nuori Chatterisin jaarli, joka oli aina ollut hiukan muita totisempi – oli nauranut niin katketakseen, että oli ollut vähällä kaataa tuolinsa kumoon.

Hugh oli pitänyt omasta baaripimustaan enemmän kuin Danielin neidosta – nainen oli ollut hiukan norjempi ja vähemmän rehevä – mutta oli vain virnuillut, kun hänestä oli yritetty pusertaa irti yksityiskohtia. Hän tietenkin muisti naisen viimeistä sopukkaa myöten, muttei koskaan laverrellut lemmiskelyään.

”Tällä kertaa näytän sinulle, Prentice!” Daniel uhoi. Hän nojasi leväperäisesti pöytään ja väläytti tunnusomaisen virneensä, joka oli melkein sokaissut kaikki muut. Daniel oli aina ollut joukon hurmuri.

”Taivaan tähden, ei taas”, Marcus voihekaisi.

”Älä nyt, pystyn siihen kyllä.” Daniel heristi sormeaan ja nauroi, kun menettikin tasapainonsa niin tehdessään. ”Tällä kertaa se onnistuu.”

”Hän pystyy siihen!” Charles Dunwoody huudahti. ”Tiedän, että pystyy!”

Kukaan ei viitsinyt ottaa tähän kantaa. Charles Dunwoody tuntui selvin päinkin tietävän yhtä sun toista paikkaansa pitämätöntä.

”Ihan totta, pystyn siihen”, Daniel intti, ”koska sinä –”, hän heristi sormeaan summittaisesti Hughin suuntaan, ”olet ryyppännyt reippaasti.”

”Vähemmän kuin sinä”, Marcus huomautti, mutta hikkasi sanojensa lomassa.

”Minä laskin”, Daniel sanoi voitonriemuisesti. ”Hän otti enemmän.”

”Minä join eniten”, Dunwoody rehvasteli.

”Siinä tapauksessa sinun ainakin kannattaa pelata”, Daniel sanoi.

Peli pistettiin käyntiin, viiniä kaadettiin ja riemu oli katossa, kunnes –

Daniel voitti.

Hugh räpäytti silmiään pöydällä olevia kortteja tuijottaen.

”Voitin”, Daniel sanoi selvästikin melkoisen vaikuttuneena. ”Kappas kehveliä.”

Hugh kävi pakan läpi mielessään vähät välittäen siitä, että osa korteista näytti epätavanomaisen sumeilta.

”Voitin”, Daniel toisti suunnaten sanansa tällä kertaa Marcukselle, pitkäaikaiselle lähimmälle ystävälleen.

”Ei”, Hugh sanoi lähinnä itselleen. Ei se ollut mahdollista. Ei kerta kaikkiaan ollut. Hän ei ikinä hävinnyt korttipelissä. Joskus yösydännä, kun hän yritti saada unta ja lakata hetkeksi kuuntelemasta, hänen mieleensä palautui jokainen kortti, jonka hän oli pelannut samana päivänä. Tai jopa samalla viikolla.

”En edes tiedä, miten tein sen”, Daniel sanoi. ”Ensin pöydässä oli kuningas, mutta sitten taas seiska, ja minä...”

”Ässä sen teki”, Hugh äyskähti. Hän ei sietänyt Danielin ääliömäisyyksiä enää hetkeäkään.

”Hmmm.” Daniel räpäytti silmiään. ”Saattaa olla.”

”Halvattu”, Hugh parahti. ”Tukkikaa joku hänen suunsa.” Hän tarvitsi hiljaisuutta. Hänen täytyi keskittyä korttien muistamiseen. Jos se vain onnistuisi, ongelma kaikkokoisi sen siliän tien. Aivan kuin silloin, kun hän ja Freddie olivat tulleet kotiin iltamyöhällä ja heidän isänsä oli ollut vastassa odottamassa niin, että –

Ei, ei, ei. Se oli ollut eri asia. Nyt oli kyse korteista. Piketistä. Hän ei ikinä hävinnyt. Se oli ainut asia, ainut totuus, johon hän saattoi luottaa.

Dunwoody raapi päätään ja katseli kortteja laskien niitä ääneen. ”Hän taisi kyllä –”

”Winsteadin penetele petkutti!” Hugh huusi. Sanat pulppusivat tahtomatta hänen kurkustaan. Hän ei tiennyt, mistä ne olivat peräisin tai mikä oli pannut ne hänen suuhunsa, mutta ulos tultuaan ne jäivät häilymään ilmassa ja kihisemään kiivaina pöydän yllä.

Hugh alkoi täristä.

”Enkä”, Daniel sanoi. Ei sen enempää. Vain *enkä* – käsi tutisten ja kasvot ymmällään. Hän oli hämmentynyt aivan kuin –

Mutta se ei mahtunut Hughin mieleen, ei missään tapauksessa, ja niin hän toikkaroi tolpileen kaataen samalla pöydän kumoon. Hän tarrautui tiukasti ainoaan seikkaan, jonka tiesi olevan totta: siihen, ettei hän *ikinä* hävinnyt korttipelissä.

”En petkuttanut”, Daniel sanoi räpytellen nopeasti silmiään. Hän kääntyi katsomaan Marcusta. ”Minä en koskaan petkuta.”

Mutta pakkohan hänen oli ollut petkuttaa. Hugh plarasi kortteja taas mielessään piittaamatta siitä, että patajätkä kantoi kirjaimellisesti mukanaan pataa. Hän ajoi takaa kymppiä, joka siemaili paraikaa viiniä hyvin samankaltaisesta lasista kuin se, joka lojui nyt sirpaleina hänen jalkojensa juuressa...

Hugh alkoi huutaa. Hänellä ei ollut hajuakaan, mitä hän oikeastaan sanoi – jotakin siitä, että Daniel oli huijannut, herttakuningatar oli kompuroinut ja 42 kertaa 306 oli joka kerta 12 852 – hänellä ei tosin ollut aavistustakaan siitä, miten se liittyi mihinkään – mutta nyt viiniä oli pitkin lattiaa ja kortit lojuivat hujan hajan ja Daniel vain seistä tapitti päätään pudistellen ja kysyi: ”Mistä Hugh puhuu?”

”Sinulla ei mitenkään voinut olla ässää”, Hugh sähähti. Ässä oli tullut jätkän jälkeen ja jätkä taas kympin jälkeen...

”Mutta oli silti”, Daniel sanoi kohauttaen olkapäitään. Ja röyhtäisten.

”Ei voinut olla”, Hugh tiuskaisi vastaukseksi ja horjahti tasapainoa hakien. ”Tunnen pakan jokaisen kortin.”

Daniel laski katseensa kortteihin. Niin laski Hughkin – ruuturuuvaan, jonka kaulasta tippui madeiraviiniä veren lailla.

”Hämmästyttävää”, Daniel mutisi ja katsoi Hughia suoraan silmiin. ”Minä voitin. Ajatella.”

Pilkallaanko hän noin sanoi? Pitikö Daniel Smythe-Smith, Winsteadin ah-niin-kunnianarvoisa jaarli, Hughia *pilkkaanaan*?

”Tämä ei jää tähän”, Hugh ärisi.

Daniel katsahti häneen häkeltyneenä. ”Mitä?”

”Nimeä sekundanttisi.”

”Haastatko minut kaksintaisteluun?” Daniel kääntyi epäuskoisena Marcuksen puoleen. ”Hän taisi haastaa minut kaksintaisteluun.”

”Daniel, turpa tukkoon”, voihekaisi Marcus, joka näytti äkisti paljon kaikkia muita selväpäisemmältä.

Daniel kuitenkin viittasi hänelle kintaalla ja sanoi: ”Hugh, älä ole aasi.”

Hugh ei ajatellut. Hän hyökkäsi. Daniel hypähti sivuun, muttei kyllin nopeasti, ja molemmat miehet kaatuivat lattiaan. Yksi pöydänjaloista iskeytyi Hughin lonkkaan, mutta hän tuskin tunsikaan sitä. Hän mukiloi Danielia – yksi, kaksi, kolme, neljä iskua – kunnes kaksi käsiparia veti hänet syrjään ja irti miehestä. Kädet saivat juuri ja juuri pidetyksi hänet aloillaan, ja hän sylkäisi: ”Helkkarin huijari.”

Sen hän todella tiesi. Lisäksi Winstead oli *pilkannut* häntä.

”Pölkypää”, Daniel vastasi ravistellen verta kasvoiltaan.

”Vielä minä saan hyvityksen.”

”Etkä saa”, Daniel sähähti. ”Hyvityksen saan minä.”

”Puistossa, niinhän?” Hugh kysyi viileästi.

”Aamunkoitteessa.”

Seurasi levoton hiljaisuus, kun kaikki odottivat jommankumman miehen tulevan järkiinsä.

Vaan he eivät tulleet. Eivätpä tietenkään.

Hugh hymyili. Hän ei käsittänyt, mitä hymyiltävää tässä tilanteessa oli, mutta hän tunsu hymyn hiipivän kasvoilleen siitä huolimatta. Ja Daniel Smythe-Smithiä katsoessaan hän näki aivan toisen miehen kasvot.

”Sovittu.”

”Sinun ei tarvitse tehdä tätä”, Charles Dunwoody sanoi ja irvisti saadessaan Hughin asean tarkastettua.

Hugh ei vaivautunut vastaamaan. Hänen päänsä oli aivan liian kipeä.

”Tai no, uskon kyllä, kun sanot, että hän huijasi. Sehän on selvää, koska, no, vastassa olit sinä, ja sinä voitat aina. En tiedä miten saat sen aikaan, mutta niin sinä teet.”

Hugh ei juuri liikuttanut päätään, mutta antoi silmiensä vaeltaa hitaasti Dunwoodyn kasvojen puoleen. Syyttikö Dunwoody nyt häntä petkuttamisesta?

”Kyse on varmaan matikasta”, Dunwoody jatkoi eikä huomannut Hughin pisteliästä ilmettä. ”Olit siinä aina sekopäisen hyvä...”

Aina kertakaikkisen miellyttävää, kun häntä kutsuttiin sekopääksi.

”...etkähän koskaan huijannut matikassa, se on varmaa. Taivas tietää, että tenttasimme sinua tarpeeksi kouluaikoina.” Dunwoody nosti katseensa häneen otsa rypyssä. ”Kuinka oikeastaan teet sen?”

Hugh tuijotti häntä ilmeettömänä. ”Nytkö juuri tahdot tietää?”

”Ai. Ei. En tietenkään.” Dunwoody rykäisi ja perääntyi askelen kauemmas. Marcus Holroyd asteli heitä kohti oletettavastikin keskeyttääkseen kaksintaisteluaikheet. Hugh katseli, kuinka miehen saappaat keräsivät mukaansa kostea ruohoa. Marcuksen vasen askel oli oikeaa pidempi, muttei kovinkaan paljoa. Häneltä veisi luultavasti vielä viisitoista askelta päästä heidän luokseen – kuusitoista, jos hän olikin hankalalla päällä ja tahtoi tunkeilla turhan iholle.

Kyseessä oli kuitenkin Marcus. Hän tyytyisi kyllä viiteentoista.

Marcus ja Dunwoody vaihtoivat aseita tarkastaakseen ne. Hugh seisoksi lääkärin vieressä, ja lääkäri se suorastaan pursui hyödyllistä tietoa.

”Tässä näin”, miekkonen sanoi läimäyttäen hänen yläreittänsä. ”Olen nähnyt, kun niin käy. Reisivaltimo – siinä vuotaa kuin pistetty sika.”

Hugh pysyi vaiti. Ei hän oikeasti aikonut Danielia ampua. Hän oli ehtinyt rauhoittua muutaman tunnin, ja vaikka hän olikin yhä raivoissaan, ei ollut mitään syytä yrittää tappaa toista.

”Jos sen sijaan tahdot vain tuottaa paljon kipua, käsi tai jalka ovat aina hyviä vaihtoehtoja”, lääkäri jatkoi. ”Luut murtuvat helposti ja hermoja on aivan pirunmoisesti. Lisäksi et tapa häntä – et voi osua mihinkään tärkeään.”

Hugh osasi taitavasti jättää ihmiset huomiotta, mutta hänkään ei voinut sinnitellä tällaisia puheita vastaan. ”Eikö käsi ole tärkeä?”

Lääkäri kopeloi hampaitaan kielellään ja päästi sitten maiskahtavan äänen arvatenkin irrottaakseen jonkin härskiintyneen ruoanmurenan. Sitten hän kohautti olkiaan. ”Ei se sydän ole.”

Hänen sanoissaan oli perää, mikä tuntui ärsyttävältä. Hugh inhosi sitä, kun hermoillekäyvät ihmiset sanoivat jotakin perusteltua. Oli miten oli, jos lääkärin päässä olisi vähääkään järkeä, hän tukkisi saamari soikoon turpansa.

”Kunhan et ammu päähän”, mies sanoi värähtäen. ”Sellaista ei kaipaa kukaan, enkä puhu nyt vain sen piruparan puolesta, joka saa kuulun kalloonsa. Aivot lentävät yltympäriinsä ja kasvat räjähtävät auki. Hautajaisista tulee helkkarinmoinen souvi.”

”Tähänkö lääkäriin tosiaan päädyit?” Marcus kysyi.

Hugh viittasi päällään Dunwoodyn suuntaan. ”Tuo hänet löysi.”

”Olen välskäri”, lääkäri puolusteli.

Marcus pudisti päätään ja käveli takaisin Danielin luo.

”Hyvät herrat – valmiina!”

Hugh ei ollut varma, kuka käskyn oli kajauttanut. Mitä luultavimmin joku, joka oli saanut vihiä kaksintaistelusta ja tahtoi jotakin, millä kerskailla. Harvat lauseet olivat Lontoossa yhtä himoittuja kuin ”näin sen omin silmin”.

”Tähdätkää!”

Hugh kohotti käsivarttaan ja tähtäsi. Vaille kymmenen senttiä Danielin olkapäästä oikealle.

”Yksi!”

Herran pieksut, hän oli unohtanut lähtölaskennan.

”Kaksi!”

Hänen rintaansa puristi. Lähtölaskenta. Huutavat äänet. Ainut kerta, kun numerot asettuivat häntä vastaan. Hänen

isänsä karhean voitonriemuinen ääni – ja Hugh yritti olla kuulematta...

”Kolme!”

Hugh säpsähti.

Ja painoi liipaisinta.

”Aaaaauuuuuuuh!”

Hugh katsahti Danielia yllättyneenä.

”Hitto vie, sinä ammuit!” Daniel mylvähti. Hän tarrautui olkapäähänsä, ja ryppyiseen valkeaan paitaan tihkui jo punaista.

”Mitä?” Hugh sanoi itsekseen. ”Enhän.” Hän oli tähdännyt sivulle – ei järin paljoa, mutta hän oli taitava ampuja. Erinomainen ampuja.

”Voi ristus”, lääkäri jupisi ja lähti juoksuuskelta kentän laitaa myöten.

”Sinä ammuit häntä”, Dunwoody henkäisi. ”Miksi sinä niin teit?”

Hughilla ei ollut sanoja. Daniel oli haavoittunut, kenties kuolettavastikin, ja syypää oli hän. Hän oli tehnyt sen. Kukaan ei ollut pakottanut häntä. Ja nytkin, kun Daniel kohotti tuon vietävän kätensä, joka oli yltä päältä veressä –

Hugh ulvoi tuntiessaan jalkansa repeytyvän kappaleiksi.

Miksiköhän hän oli kuvitellut kuulevansa laukauksen ennen kuin tuntisi osuman? Hän tunsu kyllä lainalaisuudet. Jos sir Isaac Newton osui oikeaan, ääni kulki 979 metrin sekuntivauhtia. Hugh seiso i noin kahdeksantoista metrin päässä Danielista, eli luodin olisi näin ollen pitänyt kulkea...

Hän mietti. Mietti miettimistään.

Eikä saanut vastausta selville.

”Hugh! Hugh!” kuului Dunwoodyn hätäännytynyt ääni. ”Hugh, oletko kunnossa?”

Hugh nosti katseensa Charles Dunwoodyn sameisiin kasvoihin. Jos hän kerran katsoi ylöspäin, hän makasi epäilemättä maassa. Hän räpäytti silmiään yrittäen saada maailmansa takaisin raiteilleen. Oliko hän yhä humalassa? Hän oli nautti-

nut edellisiltana tyrmistytävät määrät alkoholia – sekä ennen jupakkaansa Danielin kanssa että sen jälkeen.

Ei, ei hän humalassa ollut. Ei ainakaan kovinkaan paljoa. Häntä oli ammuttu. Tai niin hän vähintäänkin arveli. Tuntui kuin hän olisi saanut osuman, mutta se ei oikeastaan tehnyt enää juurikaan kipeää. Se joka tapauksessa selittäisi, miksi hän lojui maassa.

Hugh nielaisi ja yritti saada henkeä. Miksi hänen oli niin vaikea hengittää? Eikö häntä ollut ammuttu jalkaan? Olettaen, että häntä siis oli ammuttu. Hän ei edelleenkaan ollut varma, että niin oli käynyt.

”Herra paratkoon”, toinen ääni sanoi. Marcus Holroyd siellä puuskutti kasvot kalmankalpeina.

”Painakaa sitä!” lääkäri ärjäisi. ”Ja varokaa tuota luuta.”

Hugh yritti puhua.

”Kirstysside”, joku sanoi. ”Pitäisikö sellainen kietoa?”

”Tuokaa laukkuni!” tohtori huusi.

Hugh yritti puhua toistamiseen.

”Älä haaskaa voimiasi”, Marcus sanoi ja otti häntä kädestä.

”Mutta älä myöskään nukahda!” Dunwoody lisäsi hädissään.
”Pidä silmät auki.”

”Reisi”, Hugh kähähti.

”Mitä?”

”Kertokaa lääkärille...” Hugh vaikeni ja haukkoi henkeä.
”Reisi. Vuotaa kuin pistetty sika.”

”Mitä hän höpisee?” Marcus kysyi.

”Minä – en –” Dunwoody yritti saada jotakin sanotuksi, mutta sanat takertuivat hänen kurkkuunsa.

”Mitä?” Marcus tiukkasi.

Hugh käänsi katseensa Dunwoodyyn. Tämä näytti voivan pahoin.

”Luulenpa, että hän yrittää laskea leikkiä”, Dunwoody sanoi.

”Jestas.” Marcus sadatteli karkeasti ja kääntyi takaisin Hughin puoleen kasvoillaan ilme, jota oli vaikea tulkita. ”Senkin typerä, uppiniskainen... Sinä peijooni lasket leikkiä.”

”Älä itke”, Hugh sanoi, sillä näytti siltä kuin Marcus olisi ollut tekemäisillään niin.

”Sitokaa se tiukemmalle”, joku sanoi, ja Hugh tunsi jonkin ensin nykivän jalkaansa ja sitten puristavan sitä lujasti. Marcuksen sanat: ”Sinun lienee paras perääääntyääää...”

Ja siinä kaikki.

Kun Hugh avasi silmänsä, oli pimeää. Hän makasi vuoteessa. Oliko kulunut kokonainen päivä? Vai enemmänkin? Kaksintaistelu oli käyty aamunkoitteessa. Taivas oli yhä rusottanut.

”Hugh?”

Freddie? Mitä Freddie täällä teki? Hugh ei muistanut, milloin hänen veljensä oli viimeksi astunut jalallaan heidän isänsä taloon. Hän olisi halunnut sanoa Freddieen nimen ja kertoa veljelleen, kuinka iloinen oli hänet nähdessään, mutta hänen kurkkuaan kuivasi aivan uskomattomasti.

”Älä yritä puhua”, Freddie sanoi. Hän nojautui eteenpäin, ja hänen tuttu pellavapäänsä painui kynttilän kajaan. Heissä oli aina ollut samaa näköä, vieläpä enemmän kuin useimmissa veljeksissä. Freddie oli hiukan lyhyempi, kaitaluisempi ja vaaleatukkaisempi, mutta heillä oli samat kulmikkaat kasvot ja niissä samat vihreät silmät. Sekä sama hymy.

Silloin kun he hymyilivät.

”Minäpä annan sinulle vähän vettä”, Freddie sanoi. Hän nosti hellävaroen lusikan Hughin huulille ja valutti nestettä hänen suuhunsa.

”Lisää”, Hugh raakkui. Jäljelle ei ollut jäänyt mitään nieltävää: jokainen pisara oli vain imeytynyt hänen rutikuivaan kieleensä.

Freddie antoi hänelle vielä muutaman lusikallisen ja sanoi sitten: ”Odotetaan hetki. En tahdo antaa sinulle liikaa kerralla.”

Hugh nyökkäsi. Hän ei tiennyt, miksi teki niin – mutta nyökkäsi.

”Sattuuko?”

Sattui kyllä, mutta tuntui kummasti siltä kuin häneen ei olisi sattunut lainkaan näin paljoa ennen kuin Freddie oli kysynyt asiasta.

”On se edelleen paikallaan”, Freddie sanoi viitaten sängyn jalkopäähän. ”Jalkasi siis.”

Tietenkin se oli yhä paikallaan. Siihen sattui aivan penteleesti. Missä muuallakaan se olisi ollut?

”Joskus kipua tuntee vielä senkin jälkeen, kun on menettänyt raajan”, Freddie kiirehti sanomaan hermostuneena. ”Sitä kutsutaan haamukivuksi. Luin siitä joskus, en tiedä milloin. Joitakin aikoja sitten.”

Siinä tapauksessa se luultavasti piti paikkansa. Freddiellä oli miltei yhtä hyvä muisti kuin Hughilla, ja hän oli aina ollut mielyneempi biologisiin tieteenaloihin. Heidän lapsuudessaan Freddie oli käytännöllisesti katsoen asunut ulkosalla, tonkinut multaa ja keräillyt näytteitään. Hugh oli roikkunut joitakin kertoja hänen kintereillään, mutta puuha oli ollut hänestä tylsää kuin tiskivesi.

Hugh oli saanut nopeasti selville, ettei mielenkiinto kovakuoriaisia kohtaan kasvanutkaan sen myötä, kuinka monta kovakuoriaista oli löytänyt. Sama päti sammakoihin.

”Isä on alakerrassa”, Freddie sanoi.

Hugh sulki silmänsä. Sen paremmin hän ei kyennyt nyökkäämään.

”Minun lienee syytä hakea hänet.” Sanojen sävy oli epävarma. ”Älä.”

Kului tuokio, ja Freddie sanoi: ”Tässä, ota vähän lisää vettä. Menetit runsaasti verta. Sen vuoksi olosi on nyt niin heikko.”

Hugh otti vielä pari lusikallista. Nieleminen teki kipeää.

”Jalkasi on myös murtunut. Reisiluu. Tohtori asetti sen paikalleen, mutta sanoi luun olevan pirstoutunut.” Freddie selvitti kurkkuaan. ”Pahoin pelkään, että olet jumissa täällä hyvän tovin. Reisiluu on ihmiskehon suurin luu. Sen paraneminen vie monta kuukautta.”

Freddie valehteli – Hugh kuuli sen hänen äänestään. Se tarkoitti, että toipuminen veisi vielä paljon pidempäänkin kuin joitakin kuukausia. Tai kenties jalka ei koskaan parantuisikaan. Ehkä hän olisikin raajarikko.

Se vasta olisikin lystiä.

”Mikä päivä nyt on?” Hugh kähisi.

”Olet ollut tiedottomana kolme päivää”, Freddie vastasi tulkiten kysymyksen oikein.

”Kolme päivää”, Hugh toisti. Laupias taivas.

”Minä saavuin eilen. Corville antoi minulle tiedon.”

Hugh nyökkäsi. Kävi järkeen, että juuri hovimestari oli ilmoittanut Freddielle siitä, että hänen veljensä oli ollut vähällä kuolla.

”Mikä on Danielin laita?” Hugh kysyi.

”Winsteadin jaarlinko?” Freddie nielaisi. ”Hän on poissa.”

Hughin silmät rävähtivät ammolleen.

”Ei – ei sillä tavalla poissa, ei kuollut”, Freddie sanoi kiireesti.

”Hän sai vamman olkapäähänsä, mutta toipuu kyllä. Hän on vain lähtenyt Englannista. Isä yritti saada hänet telkien taa, muttet ollut vielä kuollut –”

Vielä. Sepäs hauskaa.

”– ja sitten, no, en tiedä mitä isä hänelle oikein sanoi. Hän kävi katsomassa sinua päivää sen jälkeen, kun se tapahtui. En ollut paikalla, mutta Corville kertoi, että Winstead yritti pyytää anteeksi. Isä ei ottanut... No, tunnethan isän.” Freddie nielaisi ja setvi kurkkuaan. ”Minusta tuntuu, että lordi Winstead lähti Ranskaan.”

”Tulkoon takaisin”, Hugh sanoi käheällä äänellä. Ei tämä ollut Danielin syytä. Daniel ei ollut vaatinut kaksintaistelua.

”Niin, no, sen voit ottaa puheeksi isän kanssa”, Freddie sanoi vaivaantuneena. ”Hän on puhunut, että etsisi Winsteadin käsiinsä.”

”*Ranskastako?*”

”En yrittänyt puhua hänelle järkeä.”

”Niin, et tietenkään.” Kuka muka puhui järkeä seinähullulle?

”Sinun luultiin kuolevan”, Freddie selitti.

”Ymmärrän.” Se tässä niin kamalaa olikin. Hugh todella ymmärsi.

Ramsgaten markiisilla ei ollut vapautta valita perillistään. Esikoisoikeuden nojalla Freddie oli saatava hänen arvonsa, maansa, omaisuutensa ja käytännössä kaikki, mitä ei ollut erik-

seen mainittu sääntöperinnössä. Mutta kaikki tiesivät, että jos markiisi olisi saanut valita, valinta olisi osunut Hughiin.

Freddie oli kaksikymmentäseitsemän ja yhä naimaton. Hugh elätteli toivoa siitä, että veli astuisi vielä avioon, mutta tiesi, ettei tämä iskisi silmäänsä yhteenkään naiseen jota maa päällään kantoi. Hugh hyväksyi sen piirteen veljessään – ei hän sitä ymmärtänyt, mutta hyväksyi kyllä. Hän toivoi vain, että Freddie käsittäisi, että voisi silti mennä naimisiin, täyttää velvollisuutensa ja nostaa tämän kirotnun taakan Hughin harteilta. Varmastihan maailmassa oli paljon naisia, jotka olisivat vain mielissään saadessaan aviomiehensä kauas sängystään sen jälkeen, kun lastenkamariin olisi saatu tarpeeksi väkeä.

Hughin isää tällainen sitä vastoin inhotti niin paljon, että hän oli käsenyt Freddietä jättämään vaimonhankinnan suosiolla omaan arvoonsa. Titteli saattaisi väistämättä kuulua joitakin vuosia Freddielle, mutta markiisi aikoi junailla asian niin, että se päättyisi lopulta Hughille tai hänen lapsilleen.

Vaikka ei hän toki Hughillekaan ollut koskaan erityisen helliä tunteita osoittanut.

Ramsgate ei ollut ainut aatelismies, jonka mielestä lapsista ei ollut mitään syytä välittää yhdenvertaisesti. Hughista olisi hänelle enemmän hyötyä, ja näin ollen Hugh oli kerta kaikkiaan parempi.

Kaikki nimittäin tiesivät, että markiisi rakasti Ramsgatea, Hughia ja Freddietä – täsmälleen tuossa järjestyksessä.

Ja Freddielle tunteita ei luultavasti liennyt lainkaan.

”Tahtoisitko laudanumia?” Freddie kysyi äkisti. ”Tohtori sanoi, että voisimme antaa sinulle sitä vähän, jos heräisit.”

Jos. Vielä vähemmän hauskaa kuin edellinen vielä.

Hugh nyökkäsi ja antoi isoveljensä auttaa hänet johonkin istuma-asentoon muistuttavaan. ”Jestas, miten vastenmielistä”, hän sanoi ojentaen kupin takaisin Freddielle kumottuaan sen sisällön kurkkuunsa.

Freddie nuuhkaisi pohjasakkaa. ”Alkoholia”, hän vahvisti. ”Morfiini on liuotettu siihen.”

”Sitähän tässä tarvittiinkin”, Hugh jupisi. ”Lisää alkoholia.”

Kaksi vihamiestä ja yhdet häät.

Smythe-Smith-kvartetin sanavalmis pianisti Sarah ei voi sietää Hugh Prenticeä, ja tunne on molemminpuolinen. Hughia ei ylipäätään muistella Smythe-Smithin suvussa hyvällä, eikä vuosien vihanpidolle näy loppua.

Kun kumpikin sitten saa kutsun samoihin häihin, ovat kasassa katastrofin ainekset. Yllättäen tiivis hääviikko herättää odottamattomia tunteita niin Sarahissa kuin Hughissa. Saako rakkaus kaksikon hautaamaan sotakirveensä?

Huippusuositun Julia Quinin rakkautta ja huumoria huokuvan sarjan keskiössä on Smythe-Smithin perhe, joka tunnetaan epämusikaalisista neidoista ja legendaarisista konserteista.

Kansi: Anna Henriksson / Pixelpiraya | Kannen kuvat: Shutterstock

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6056-3